

Šele, ko so čitali berilo „Prazni klas“, se mu je nekaj posvetilo, zakaj so učitelj rekli, da je tudi on lehak. Odtedaj pa ni nič več skakal kot prej, pa tudi s klasom v ustih ga ni bilo več videti na vasi. F. G.

Pastirica Ružena.

Pri zločestih ljudeh je služila sirota - pastirica Ružena.

Lepega poletnega večera je bilo, ko je prignala domov čedo ovac, vsa objokana in zateklih lic. Pogrešila je namreč lepo, črnopisano ovčico in se je bala zločestega gospodarja, hudobne gospodinje.

A niso genile njene biserne sôlze trdih src. Takoj drugo jutro je morala navezati culico.

„Hajdi, nemarnica, kamor ti drago! Samo ne povrni se nikoli — nikdar več pred naše oči!“

Romala je izgnanka v solnčno jutro žalostna in objokana. Zvedavo so se ozirale dehteče cvetke v njena prepala lica in v motne oči. In celo njim so oroseli pestri kelihi od tuge in bolesi.

Prišla je čez uro in minuto do šumečega gozda. Gladka in razhojena steza je vodila med hrapavimi debli in se je izgubila v nedogledni šumi.

Zavila je Ružena v gozd. Smreke in jelke so šepetale nad njo vztočne bajke in so se klanjale medsebojno. Tuintam je pala tudi biserna rosica na stezo.

In že se je čul srebrn glas... kakor bi nekdo pozvanjal sredi gozdne tišine... bim-bom... bim-bom...

Ružena je drhté slušala srebrne zvôke. Zdelo se ji je, da se je sklonilo večno nebo nad gozdom in so zapeli krilatci svoj božanski spev. In spela je neutrudno dalje po gladko razhojeni stezi. Vedno glasnejši in lepši zvoki so ji božali sluh.

In začele so se razmikati črnozelene veje boljinbolj, dokler se niso razklenile popolnoma. Pred strmečimi očmi se je zabelila tedaj gozdna kapelica s snežnobelim stolpičkom vrhu slemenčka. V stolpičku pa je visel svetlosrebrn zvonček, majhen kakor borov storžek. Slavček - pevček mu je ždel na robu in je pozvanjal čudovito sladko in nedoumljivo nežno.

V kapelico je bil zidan Marijin oltarček. Sijaj ljubezni in žar dobrote je blestel raz obraz Device.

Videla je pastirica - izgnanka tisti lepi obraz, in tedaj ji je velelo nedolžno srce:

— Ružena, poklekni! ... mōli! ...

Ružena je pokleknila in molila vroče in iskreno.

V stolpičku pa se je zibal slavček - pevček na srebrnem zvončku in je pozvanjal sladko in nežno. Ruženi se je zdelo v njeni molitvi, da se je sklonilo večno nebo nad kapelico in da so zapeli angelci Mariji v pozdrav ...

Molila pa je Ružena - pastirica tako - le h Kraljici nebeški:

„O mogočna Gospa, slušaj molitev uboge sirote! ... Glej, najprvo molim za svojo ranjko mamico. Čisto majčkена sem še bila in spavala sem v zibelki, ko je zatisnila ona za večno svoje dobrotno oko. Češčena Marija ...

Molim tudi za svojega ranjkega ateja. Ob stolisti bukvi se mu je utrgala nit življenja, ko je drvaril v šumi. Češčena Marija ...

Molim tudi zanje, ki so me spodili z doma za voljo izgubljene ovčice. Češčena Marija ...

Pa molim tudi za svojo ubogo dušico, da bi ob smrtni uri poletela kakor na krilih do večnega Boga. Češčena Marija ...“

Iskreno je molila pastirica - sirota. Obraz Device je žarel dobrote in ljubezni. Ves gozd naokrog pa je molčal v sveti tišini in noben dih ni zavel preko črno-zelenih kron. Samo tam gori v stolpičku je še vedno pozvanjal slavček-pevček na srebrni zvonček ...

Tisti čas pa je priskakala črnopisana ovčica izza kapelice. Morda so jo privabili srebrni zvoki v bližino.

In prav tik Ružene se je vstopila uboga ovčica in je pogledala s topimi očmi-dekllici v obraz, kakor bi hotela reči: „Glej, ubožica, usmilila sem se te in sem prišla.“

Vzdrhtela je Ružena-izgnanka v radostnem presenečenju. Krog vratu je objela ovčico in je ihtela solze veselja dolgo, dolgo ...

In potem je obrnila še en stoterno hvaležen pogled do Kraljice nebeške in je gnala izgubljeno ovčico na dom. Med potjo pa si je pevala tisto večnolepo pesem:

„Z Bogom! nam Marija pravi,
Z Bogom! srčno vas pozdravi;
Za vas bom prosila,
Oj z Bogom, preljubi,
Za vas bom prosila,
Oj z Bogom, preljubi!“

Zvonimir E.

Neubogljivi Janko.

„Janko, Janko! Kaj to delaš —
Kaj preganjaš mačko?
Pusti jo, sicer srdita
Te opraska s tačko.

Tiha ta žival koristi
Mnogo naši hiši,
Pridna je, lovi, preganja
Nam podgane, miši!“

Ali Janko nič ne sluša,
Ko svaré ga mati,
Kar za mačko, kar za mačko
Gorindol po trati!

A ne more je vloviti —
Ej, se ji pa laska;
A ko hoče jo zgrabiti,
Mačka ga opraska.

„Mati, glejte, grda mačka
Me je opraskala!“ —
„Da te bode, — ti porednež! —
Prej sem ti dejala.

Pomni, Janko, da ni srečen,
Kdor rad ne uboga,
Kamorkoli se obrne,
Tepe ga nadloga.“

Radoslav.

